

jeg dette meget udæffende. Men, vel! Har man sagt mig det, saa svarer jeg dertil: Mine Herrer, dersom de vedtage disse Forslag uagtet den Modstand, Regjeringen gjør, da maa De enten være belavede paa at slette dem til 3die Behandling, eller De maa finde Dem i, at Regjeringen ogsaa tager sine Forholdsregler og subnummerer dem under samme Konto som det negtede Pantserstibs. De Herrer tvinge mig til at gjøre det, og jeg tilføjer her, for at forebygge enhver Misforstaaelse, eftersom det synes, at Finansudvalgets ærede Ordfører (Berg) gjorde sig skyldig i en saadan, da vi talte om Pantserstibet, en Misforstaaelse, som gaar igjen i Blade, der staa ham nær, at jeg dengang ikke har talt om, at Spørgsmaalet om Pantserstibet var et Kabinetsspørgsmaal, men at jeg har sagt, at det var et Opløsningsspørgsmaal.

Ordføreren (Bjessen): Jeg beder om Ordet strax for at oplyse enkelte Ting, som efter det Foredrag, vi nu hørte af den høitærede Conseilspræsident, vel kunne trænge dertil. Maa jeg kun forudstikke en eneste Bemærkning til den ærede Ordfører for Udvalgets Mindretal (Scavenius), og det er den, at det forekommer mig, at han gjorde sig skyldig i en Modsigelse, naar han paa den ene Side vilde gjøre gjældende, at dette Lønningstillæg ikke burde staa paa Finansloven, fordi han ansaa de Dyrtidsforhold, hvorunder vi leve, for at være varige, men paa den anden Side dog senere maatte fraraade en Lov, der gav Tillæget en Varighed. Dette er, som det forekommer mig, en noget paafaldende Modsigelse, som jeg forpørrigt ikke skal dvæle videre ved. Den høitærede Conseilspræsident og Finansminister har udtalt sit Standpunkt i denne Sag, og jeg skal forsaavidt udtale min og, jeg antager, tillige Hvertallets Anerkjendelse af, at ogsaa her begynder Stillingen at klare sig, men dog ikke i en saadan Grad, at man derved kunde tilfredsstilles, efter den Mobilisation af Klarheden, som den ærede Conseilspræsident endte med at give sin Udtalelse. Vi havde opfattet det, som om der hødes os en ærlig Kamp paa lige Vilkaar. Vilkaarene ere ganske vist ikke nu lige efter den Forklaring, som den høitærede Conseilspræsident fluttede med. Han havde ved første Behandling udtalt sit Raad, sin Anmodning til os om ikke at optage disse Lønningstillæg paa Finansloven (Conseilspræsidenten: Sin indtrængende Anmodning!), ja, sin indtrængende Anmodning. Jeg skal sige, at efterat Conseilspræsidenten den Gang havde sluttet sin Udtalelse, blev Forslaget om Sagens Densivning til Finansudvalget netop motiveret derved, at man desuagtet maatte vente, at disse Lønningstillæg vilde blive optagne paa Finansloven. Den høitærede Conseilspræsident udtalte, at det, som gav Striden om dette Spørgsmaal sin Karakter, var et politisk Moment, og dette er

naturaligvis fuldstændig rigtigt; men naar man spørger om, hvorledes dette politiske Moment er lagt ind i dette Spørgsmaal, saa tror jeg, at Alle, der erindre Forhandlingerne her fra ifjor, vilde erkjende, at dette politiske Moment ikke af denne Forsamling er lagt ind i Striden. Den Gang Forslaget om Tillægets Optagelse paa Finansloven blev stillet af Medlemmer her i Salen, slette det ligefrem, fordi man da ønskede — ja, man har endog sagt, at man fortrød, at man i Realiteten havde forfattet Lønningstillæget; dette Udtryk vil jeg ikke gjentage, men man ønskede dog ved sit eget Initiativ at give Lønningstillæget til en Del af de omhandlede Personer. Der blev ikke derved lagt det politiske Moment ind i Spørgsmaalet, som siden fremkom, og det blev heller ikke — det skal jeg fritage den daværende Regjering for — af den daværende Regjering lagt deri. Det politiske Moment kom ind, da det andet Thing gjorde, som jeg har udtrykt mig, politisk Kapital af dette Spørgsmaal, da det andet Thing vilde anvende det til at slaa den Sætning fast, at saadanne Lønningstillæg og saadanne Bestemmelser ikke kunne gives paa Finansloven. Fra det Dieblit af sit Striden Betydning og Vægt, og hvilken Vægt, hvor stor Vægt den sit, blev forklaret, ja, jeg kan gjerne sige: af begge Thingene derved, at Lønningstillæget ikke blev givet. Naar den høitærede Conseilspræsident siger, at vi ikke kunne nævne ham noget Exempel paa, at slige Tillæg tidligere ere givne i dette Omfang, saa kan jeg være fuldkommen enig med ham heri; men hvad vi her strides om, er det Principielle ved Sagen, og jeg ser ikke rettere, end at et Princip ikke væsentlig forandres, fordi det omhandler nogle færre eller nogle flere Personer. Den ærede Conseilspræsident vilde forsvare den nuværende Regjering fra den tidligere Regjering forandrede Stilling, idet den tidligere Regjering mente at kunne gaae ind paa Forslaget, medens den nuværende Regjering ikke kunde det. Den høitærede Conseilspræsident vilde forklare Regjeringens Stilling overfor dette Forhold derved, at han sagde, at det andet Thing engang havde udtalt sig om denne Sag, og at det ikke kunde frasælde denne Udtalelse. Den høitærede Conseilspræsident brugte netop dette Udtryk, at det ikke kunde frasælde den; men saa kommer han til os og forlanger, at vi skulle frasælde den Position, som vi bleve tvungne til at indtage ifjor. Jeg vil spørge den høitærede Conseilspræsident, om han egentlig er stillet Forholdet ganske lige, eller om han ikke med samme Ret kunde fordrø, at den Side, som har taget Initiativet til denne Strid, skulde frasælde den Position, som den indtager i den Strid, som den selv har fremkaldt. Naar den høitærede Conseilspræsident mente, at den Form, hvorunder Forslaget iaar er fremkommet, endog er lettere end den Form, hvorunder det fremkom ifjor, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at han i